

Uretfærdighed, som jeg finder, man her gør sig skyldig i overfor Pastor Arboe Rasmussen.

Laursen: Jeg vil gerne begynde med at omtale en Sag, som jeg glemte at faa med første Gang, jeg havde Ordet, og som vedrører Seminarierne. Paa det Møde, der blev afholdt i Sommer af Dansk Kvindesamfund, og hvor der var Ombud til Stede fra samtlige dettes Kredse, var det ogsaa paa Tale, at der skete Uret mod de Kvinder, der søgte Seminarierne og tog Lærerindeeksamen. De fik ikke saa stor en Støtte fra Statens Side som Mændene. Man ønskede, at der skulde oprettes et Seminarium for Kvinder, for derigennem at tilvejebringe Ligevægt. Jeg tror nu just ikke, at det er den rigtige Vej at gaa. Jeg tror tværtimod, at Seminariegerningen lige saa godt kan varetages ad det private Initiativs Vej, saaledes som vi paa saa mange Seminarier er inde paa. Derimod kunde jeg tænke mig, at man, da Kvinderne ikke har Adgang til Statsseminarierne og derfor maa betale højere Undervisningspenge end i alt Fald en hel Del af de Seminarieelever, som underkaster sig Lærereksamen — at man da kunde anvende en Del af de Penge, som et nyt Kvindeseminarium vilde koste, til at give kvindelige Seminarieelever en lille Smule rundeligere Understøttelse. Jeg vil henstille til den højtærede Kultusministers Overvejelse, om det ikke var muligt at imødekomme det Ønske, som her er blevet fremsat. Jeg tror ikke, det kan komme til at koste overmaade store Beløb, og jeg synes, at der ligger et vist Retfærdighedskrav til Grund for dette Ønske. Jeg skal ikke komme ind paa nærmere at udforme, paa hvilken Maade Sagen bedst kunde ordnes. Har man Villien til at ordne denne Sag, finder man jo ogsaa nok Formen.

Jeg vil dernæst tillade mig, da der jo fra forskellige Sider er talt kønne Ord til mig, at svare ganske kort paa de venskabelige Udtalelser, som er blevet mig til Del. Jeg skal først vende mig til det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Stilling), der jo ret udførligt omtalte Spørgsmaalet om Skoleundervisningen og om Konfirmandundervisningen. Det ærede Medlem var saare utilfreds med, at det var ordnet saaledes, at Konfirmandundervisningen berøvede Skolerne Børnene i det sidste halve Aar, de gik i Skole, nogle Timer hver Dag. Det ærede Medlem udtalte ganske vist, at han havde saa overmaade

meget tilovers for Præsterne. Naa, det kunde jeg ogsaa godt fristes til at tro; det ærede Medlem maa i alt Fald have den Opfattelse, at Præsterne har en ganske overordentlig Evne til at kunne faa Børnene i Tale, selv om de faar dem paa Tider, hvor de ikke er saa oplagte; thi det ærede Medlem udtalte jo, at Præsterne kunde godt nøjes med at faa Konfirmanderne i Eftermiddagstimerne, altsaa efter at de havde været 6 Timer i Skole, og han antydede endogsaa, at Aftentimerne kunde være gode eller Timer om Søndagen, den Dag, paa hvilken Præsterne udfører deres egentlige Arbejde. Det er jo overmaade kønt, at det ærede Medlem har saa grundfæstet en Tillid til Præsterne Evne til at kunne faa Børnene i Tale paa Tider, hvor han ikke mener, Skolen har den samme Evne; det kan kun være smigrende. Jeg har alligevel en Følelse af, at denne Tillid vistnok ikke er saa grundfæstet. Der var noget ved hele Tonen i det ærede Medlems Tale, der fik mig til at tvivle derom, og jeg vil derfor gøre opmærksom paa et enkelt Punkt.

Det ærede Medlem udtalte, at Skolen var Kirkens Datter. Ja, det er vel egentlig nærmest Præsterne, der bruger et saadant Udtryk. Det stammer fra gammel Tid, og historisk set er det ogsaa rigtigt; men det er lige saa sikkert, at denne Kirkens Datter er ved at vokse Moderen over Hovedet. Det forholder sig saaledes, at Skolen — her tales kun om de Skoler, der har Hverdagsundervisning, for de andre foreligger Spørgsmaalet jo ikke — har Børnene fra det 7de til det 14de Aar til Hverdagsundervisning i vel omtrent 28 à 30 Timer om Ugen; det er altsaa en rundelig Tid, der er givet Skolen til Udøvelse af sin Gerning overfor Børnene. Men saa synes jeg egentlig, at Skolen gerne kunde unde Moderen en lille Smule Tid til at gøre sin Gerning. Det er en overmaade beskeden Tid, der er tilmaalt Præsterne til Konfirmandundervisningen. Hvert Konfirmandhold faar gennemsnitlig ikke mere end 72 Timer, og da nu Skolen, selv om vi kun regner med det sidste Aar, har Børnene i 7,200 Timer, bliver det i Virkeligheden kun 1 pCt. af Timetallet i dette Aar, hvori Skolen skal overlade Præsterne disse Børn. Det forekommer mig, at man ogsaa kan gøre lidt for stort et Nummer ud af, hvilken Skade dette kan gøre; thi man tør vel gaa ud fra, at ogsaa Præsterne, selv om de stiller sig paa en beskeden Plads, giver Børnene noget. For min Del vil jeg gerne udtale, at saa længe